

Prolog:

Být nevěrný osadě, být nevěrný dálkám, zradit ideály trampingu a možná i tu veverku, která poskakuje po campu a vítá hodné trampy kamarády, je zdrcující představa. Ale takové události se stávají. O nich vypráví náš příběh.

Prosluněné indiánské léto odtáhlo do zimovišť a vládu nad stádem pískovcových skal pod Fort Drabes převzal pořádně drsný předák Podzim. Přihnal na území T.O. Severní Západ déšť a vítr, za nimi poslal ponuré večery v osamělých skalách (věčný rival T.O. Jižanská Vlajka odcestoval s indiánským létem do teplejších hospod) a nakonec jako unavené stádo se pod předákovým vedením přivlekly nebezpečné myšlenky.

Nejdříve jim začal podléhat osadník Klacek. Projevilo se to vzpurností proti zákonům osady, neochotou chodit přes kilometr pro vodu (a přitom u studánky mohl zahlédnout i srnky!) a poznámkami typu "už toho mám po krk", které cedil skrze zuby pokud šerif nebyl nablízku.

Ale Klacek byl jednoduchý případ. Když sebral odvahu a korunoval vzpurnost prohlášením, že s vandrováním končí a odchází z osady, že se chce taky jednou "prospat v teplejších peřinách a dívat se na nedělní pohádky v televizi", šerif nemrkl okem. Ale cestou z nádraží kráčel za Klackem a jakoby pro sebe, pateticky a hlasitě odříkával pražce, šíny, vlaky, kytary, zapalte oheň, camradlo, potlach, fágule, uhaste oheň, cancák, usárna ... a podobně tak dlouho, až se nevěrného osadníka zmocnilo dojetí. Klacek třesoucí rukou pohladil domovenku (takhle ošuntělou by snad ani neměl nosit), na campu potom láskyplně objal všechny stromy, nakrmil veverku a s nadšením se odebral do chatrného spacáku přečkat mrazivou noc.

První krize v osadě byla zažehnána.

Druhý osadník, zrzavec Bíba, dobrý člen a obdivovatel krásných dívek, odolával nastupující temnotě a chladu déle. Z lesních pěšinek sice zmizely půvabné turistky, ale pořád ještě zbývaly půvabné houbačky. Teprve když se i houbačky přesunuly k ústřednímu topení, osadník Bíba propadl trudnomyslnosti. Chtělo se mu prchnout za těmi dívkami a vyprostit se z tvrdosti osadních pravidel, znemožňujících jít se ohřát do zakouřené restaurace.

"Mně se stejská po městě. Tady není žádná dívka lepých a oblých tvarů," kvílel Bíba.
"Tak se dívej na Klackovu kytaru," přikázal šerif, "je lepená a taky má oblé boky."
"Ale kytara je otrískaná z vlaků a nevoní," namítl Bíba, "moje krásné dívky byly hladoučké a voněly po šampónech. Kdybysme aspoň vozili osadní mejdlo, abych si měl k čemu přivonět."

Šerif nacákal na kytaru syntetickou vánoční vůni, aby její oblé tvary připomínaly Bíbovi Sněguročku, ale marně. Bíba propadal do podzimní trudnomyslnosti stále hlouběji. Naštěstí se v ten čas konal pod Fort Drabes orientační běh pod názvem "Pohyb hřeje". Lstivý šerif přilákal na pěšinku vedoucí do campu houf mladičkových orientačních běžkyň, a když se dívky s barevnými čelenkami a štíhlými lýtky přehnalý přes vandráccké ležení, rozdychtěné a usilovným během zrůžovělé, Bíba se uzdravil. Dlouho sice nikomu nedovolil dotknout se dívčích stop, vinoucích se v písku kolem ohniště a Klacek musel při vaření balancovat na špičkách kanad, ale druhá osadní vzpoura byla odvrácena.

To nejhorší mělo teprve přijít.

Jednoho hodně pochmurného dne, kdy zamračená obloha bez ostychu přecházela v temnotu deštivého lesa a předák Podzim hnal kaňonem obzvláště zamlžené hřebce, šerif vyhlásil mimořádnou prohibiční prohlídku žracáků. Dopadlo to prabídně. Bíba měl v kápézetce pod šitíčkem ukrytou pohotovostní cigaretu značky Letka a Klacek schoval do staré kožené rukavice placatku s rumem. Šerif placatku otevřel a lesem se šířil zvláštní pach, jako kdyby se tu vařil grog. Klacek používal rukavici pro přikládání polen do ohně, což je považováno za posvátný úkon, a šerif se naštvál.

"Rum a cigára!" zvolal. "Pošpinili jste osadu, Seveřani. To mám za všechnu námahu, učinit z vás vzorné zálesáky? To se před Matkou Přírodou nestydíte?"

Bíba s Klackem se nestyděli, naopak se snažili zabavené věci získat zpátky s tím, že ve tmě a dešti Matka stejně nic nevidí a nejspíš už taky zalezla někam do tepla, macecha jedna. Ale šerifa, zklamaného výchovným neúspěchem a znesvěcením ohnivcovy rukavice, příhoda se žracáky tak rozrušila, že došlo i na něho. Nasadil výraz zatrpklého westmana a propadl podzimní trudnomyslnosti. Nejdříve politoval sám sebe, že utrácí mládí ve společnosti dvou nezvedenců Bíby a Klacka, potom politoval osadní camp, že po něm ti dva zhýralci chodí a nakonec s lítostí vzpomněl i na výše uvedenou Matku Přírodu, že se jí narodilo něco tak odporného, jako ti dva kuřáci a alkoholici Bíba s Klackem. Na závěr litování prohlásil:

Volání osady

Napsal uživatel Jaroslava Šálková - Kavče
Pátek, 19 Srpen 2005 03:30

"Mně už to opravdu nebaví. Všude samý stromy, je tu zima a nevlídno. Kdybyste aspoň přinesli chrastí, vždyť oheň vůbec nehoří. Jen čmoudí a pálí mě z toho oči. Kdybych místo vandrů raději studoval, aby ze mně něco bylo. Ach, jo."

Načež oznámil přítomným, t.j. osadníkům, severánskému campu, předákovi Podzimu i rozmazlené veverce, že to nemá cenu a že navrhuje T.O. Severní Západ zrušit. Osadníci se polekali, ale Bíba neztratil hlavu. Zvolal:

"Ale to není jen tak, zrušit tramskou osadu! To se musí, šerife, někde prohlásit! Na potlachu u ohně se musí prohlásit zánik osady, podle zákona trampů. Ale pamatuj, šerife, že T.O. Severní Západ je jediná osada pod Fort Drabes, kde vládne spravedlivá prohibice."

Šerif po něm hodil chmurným pohledem, teď se zaříkáváš prohibicí, kuřáku?

"Bíba má pravdu," připojil se Klacek, "měli bysme jet někam na potlach, abys přišel na jiné myšlenky, šerife, a nemyslel na nejhorší."

Ale šerifova trudnomyslnost byla silnější, než se domnívali.

"Vyhlásím konec osady hned a tady, tady u toho čmoudáku," řekl tvrdě šerif, "je mi nanic a tramping je nuda ve studeném větru."

Bíba s Klackem vyrazili na klestí. Mlčeli, v té mlze se stejně neviděli, ale mezi zavhlými kmeny stromů tiše poletovaly jejich myšlenky:

Bylo by fajn, kdybysme se zbavili šerifa, mohli bysme táhnout od stánku ke stánku, od hospody k hospodě ... rozpustíme osadu a vyrazíme do teploučka v restauraci Na Vyhlídce ... vstoupíme do T.O. Jižanská Vlajka a oslavíme to v nádražní restauraci ... Ale co by tomu řekl Sever? Kdo by se ho zastal? Co by tomu řekla Mára Osada? Osadu, tu pravou osadu, má poctivý trampíř jen jednu ... Mohli bysme mluvit sprostě a válet se ve spacáku do oběda a pokřikovat na holky

Volání osady

Napsal uživatel Jaroslava Šálková - Kavče
Pátek, 19 Srpen 2005 03:30

... Kde zůstala osadní disciplína? Bez šerifa zvlčíme ... A já si nacpu plnej žracák kouřením a taky usárnu, a spacák budu nosit v ruce, anebo do spacáku taky nacpu cigarety a povezu si na vozejku trafikou ... Ale jak bychom mohli vandrovat bez šerifa? Nikdy!

Bíba s Klackem se po sobě podívali a v tom pohledu bylo odhodlání.

"Šerifa je potřeba zahřát, tak nějak vnitřně, a hlavně rozveselit," spekuloval Bíba, "aby se mu vrátil ten správný vandráckej morál. Potřebovali bysme do něj dostat tak decku alkoholu. Ale kde bysme v týhle pustině sehnali alkohol? Do restaurace Na Vyhlídce nás šerif nepustí ani pro tatranku. A tu placatku z rukavice nám šerif zabavil."

"Já bych věděl," potutelně se přiznal Klacek, "já mám ještě decičku rumu pro nejhorší časy v tom velkém pařezu vyžraným od mravenců. Ale měl jsem tuhle před šerifem namále, ty mravenci nasávali skrz prokousaný špunt, a šerif pak sháněl vysvětlení, proč zrovna mravenci pod Fort Drabes dělají tak hrozně klikatý cestičky."

Když Klacek s Bíbou přitáhli kletí k ohni, šerif byl na pokraji zhroucení.

"Chtěl jsem jít na vysokou a skončil jsem jako prochladlý nevzdělanec v pustém lese," skučel šerif. "Je mi zima. Chci na vlak a domů. Nemám trampy rád."

Osadníci neváhali. Vmžiku šerifa zahříval plápolavý oheň a z ešusu se sykotem vystříkovala vřelá voda. Klacek se vytasil s decičkou pro nejhorší časy. Byla to tmavohnědá lékárnická lahvička, popsaná úhledným písmem lékárníkovým a podle toho písma měla obsahovat dětský sirup proti rýmě a nachlazení.

"Tady mám něco pro zdraví, šerife. Horkej čaj tě rozehřeje a medicína nás ochrání před kašlem a rýmou, dnes je toho zapotřebí, a bude nám na vandru dobře ..."

Skalní soutěskou se znovu rozšířila vůně, jako když se vaří grog. Klacek snaživě nalil horký čaj

do poloviny šerifova plecháčku a dolil medicínou. Šerif podezřívavě zavětral.

"Ten čaj je divně cítit!"

"To jsou cizácké voňavky padlých žen," zabásnil Klacek, ale Bíba do něj kopal, aby v situaci vyhnané na ostří prohibice zbytečně nežertoval. Honem šerifovi vysvětloval:

"Toho si nevšímej, šerife, to je doktorskej pach. To víš, léčivo. Čaj s touhle medicínou je ohromně zdravěj, šerife, mně ho dávali v mateřský školce a podívej, jakěj jsem zdravěj a odolnej."

Šerif moudře pokýval hlavou a poznamenal, že Bíbův skvělý zdravotní stav je jistě také zásluhou přísné kuřácké abstinence. Potom přestal věřit nad plecháčkem a zhluboka popíjel. Bíba s Klackem ho pilně následovali a před půlnoci byla osada pořádně zahřátá a veselá. Pak začal foukat severní vítr provázený studeným deštěm a osadníci šli uložit svého rozveseleného šerifa pod igelit do spacáku.

"Duj, větre, duj! Naše vlajka se ti neuhne a domovenky jsme si přišli pořádně!" vykřikoval šerif. "A ráno mi připomeňte, drazí osadníci, že chci stanovit nový zákon osady. Ode dneška budeme pít čaj se sirupem proti nachlazení pravidelně. O jeho skvělých účincích nemám pochyb. A kamarád Klacek ať je jmenován medicinmanem osady."

Bíba s Klackem se neodvážili na sebe pohlédnout, aby šerif nezachytil radostný třpyt v jejich očích. Ale šerif naštěstí usnul dřív, než se začali bouřlivě radovat.

Nedělní ráno bylo na osadě plné veselého ruchu. Osadníci pilně připravovali camp na zimní táboření, ohniště bylo přes protesty navztekanych skalních pavouků přeneseno blíže pod převis a na větrné straně skalní stěny bylo z polen a větví budováno závětrí.

"To jsem si nemyslel, že to takhle fajnově dopadne," špital Klacek Bíbovi. "Jen si to představ, Bíbo, každej vandr budeme pít čaj s rumem! Příští pátek donesu aspoň půllitr tý medicíny, když už jsem ten osadní medicinman!"

"Dones litr!" radil Bíba. "A meruňkovici, slivovici a švestkovici, ale hlavně toho rumu hodně!"

Volání osady

Napsal uživatel Jaroslava Šálková - Kavče
Pátek, 19 Srpen 2005 03:30

A spiklenecky se těšili a radovali. Klacek si dokonce tichounce, aby nevzbudil podezření šerifa, pobrukoval jižanský chorál hop tam s jednou, hned mi nalej druhou ?

Když se přiblížilo poledne, šerif se usadil na kládě u nového ohniště a byl plný obnovené trampovací síly. Jeho šerifská hvězda se hrdě blyštěla a šerif orlím zrakem sledoval dění na osadě. Klacek na pánvi nad ohněm obracel plátky slaniny svým v nástrojárně zhotoveným bowiákem a Bíba mu k tomu sekyrkou přisekával polínka. Ve staříčké očouzené konvici bublala voda na kávu.

Po dlouhé době se z mraků vyhrabalo neduživé slunce. Předák Podzim si dal sedlo pod hlavu a stejně jako T.O. Severní Západ se vyhříval v prosluněném klidném lese. A nedělní les voněl po houbách a vlhké kůře borovic.

Šerif chvíli přihlížel tomu utěšenému obrázku a potom vyňal ze žracáku osadní kroniku. Původně to byl dívčí památník z papírnictví, jehož barvotiskové růžičky a nápis "Na památku" schovali pod vypelichanou králičí kůži. Šerif pevným, jakoby rytým písmem zapsal do kroniky nové ustanovení osadní, pojednávající o pravidelném užívání léku proti nachlazení. A toto ustanovení ještě doplnil dodatkem:

"Medicína bude v lékárně vždy kupována pod osobním dohledem šerifa, aby byla dostatečně kvalitní a nebyla cítit jako rum, největší nepřítel a záškodník osady."